

Geçmişte Yaşamak Zorunda Kaldığımız Acıları Ne Çabuk Unuttuk

— safdeha · 20 Temmuz 2019

Hiç dikkat ettiniz mi, Ramazan ayı biteli neredeyse iki aya yaklaştı. Ramazan ayında yaşadıklarımızdan eser kaldı mı? Biz nereye doğru gidiyoruz. Günlük yaşam kaygılarımız ne tarafa doğru bizi çekiyor? Bu umursamazlık Ramazan'ın eski günlerde ki gibi yaşanmamasından mı kaynaklanıyor acaba? Biz nerede hata yapıyoruz?

Bir meslektaşımın paylaştığı hatıram aklıma geldi bugün birden,

- Ramazanda oruç tutmayacağım nasılsa, şoförde tutmuyor. Falanca yere gidip işimin gereği yapabilirim.
- Ben oruçlu olacağım. Böyle bir çalışma oldukça zor olacak benim için. Bu şartlarda bu görevi icra etmem mümkün değil. Acil olmadıkça göreve gitmemin de bir anlamı yok.

Baktım iş arkadaşımın, oruç tutmaması sıradan bir doğa olayı gibiydi. Ramazana erişmiş ya da erişmemiş onun sorunu değildi. Ne Ramazan hakkında konuştuk, ne de onun ruhunu yansıttık sohbette, ne yazık ki...

Şimdi o anımı düşündüğümde, yiyenle yemeyen eşitlendi. Aynı işi yapar gibi, uzak şehirlere görevli gider gibi, Ramazan sevdası olanla olmayanın havası, olmayanın yoluna yönlendi. Aynı havadan ve sudan konuşuyorlar şimdi. Hani oruç tutmayan dese ki, "Sen oruç tuttun ama benim gibi yaşıyorsun, aynı günahları paylaşıyoruz ve bu senin umurunda değil, sen neden ikiyüzlüsün?" hani bu yorumda da haklı ama Oruç tutanın yaptığını yapmıyor, kusur aramıyor, sorgulamıyor...

Çocukluğum ve gençliğimde, inanmasa da insan Oruç tutmadığını gizlerdi. Sanki ayıp bir şeydi. Kişi dinsiz olsa da, dinsizliğini söyleyemez, mahrem alana giren cinsel konuları paylaşmaz, ahlaki sayılan konulara ya yapmadım derdi ya da kaçamak cevap verirdi. Bunların hepsi toplumsal yaşamda ayıplanan konulardı. Çarşı pazarda çalınca Ramazan alış veriş yapılır, evlerde eriştel kesilir, tatlılar yapılırdı. Sanki cennet parçası bir ay üzerimizde hilalden dolunaya kadar gezer, geceler renklenirdi. Peki, böylesi Ramazan yaşıyor muyuz, elbette "Hayır."

Günümüzde, umreye ya da hacca gitmek için paranın önemi yok, Sadece çok talep olduğu için sıra bekleme sorunu var. Çocukluğumda, insanların asla gidemeyeceği yerlere şehirlerarası seyahat eder gibi plan yapıyor ve gidiyoruz. İslami bilgilere internetle erişim çok kolay ve bilgilenmek amacıyla ders niteliğinde yapılan toplantılar da serbest. Kısacası İslam'ı yaşamak için hiç bir engel yok. Geline şu süreçte, öğrenmek isteyen kalmadı İslam'ı, her şey inorganik oldu, ruhu öldü... Maalesef!

Oysaki geçmişte öyle zamanlarım oldu ki, namaz kıldığım için birçok güzel fırsata karşı engellendim iş yerinde. Eşim kapalı olduğu için insan yerine bile konulmadığı-aşağılandığı, üzüldüğümüz anlarımız çok oldu, çok kederlendik ve ağladık. Minyeli Abdullah gibi filmlerde gözyaşı sel olurdu gözlerimde. Çünkü aynı acıyı hissederdik konularında. Hayallerimiz vardı. Bu acılar dinsin dediğimiz hayallerimiz, dularımızda daima var oldu. Çok aşağılandık, çok acılar çektik. Başörtüsünden dolayı, 28 Şubat sürecinde eşimin istifa ettiği tercih sınavı başlı başına çok acı bir karardı. İnsan inancından dolayı, giydiği giysiden dolayı çalışamaz, rızkını arayamaz, öğretmen, doktor, mühendis olamaz, üniversitede okuyamaz denildiği yıllardı.

Günümüzde, bunların hiç biri yasak değil şimdi ama o ruh ölmüş... Bedeni İslam ama ruhu ölmüş insanların çokluğu çevremi sardığını üzülerек görüyorum. Bu kadar acıyı yaşamış bizlerin çocukları, büyümüş ama İslam'a, edep ve terbiyeye uzak görünmekte. Bizler nerede hata yaptık? Ramazan ayından çıktığımız şu kısa süre sonra, görülen o ki, maddeye tapılarak İslamın ruhunu öldürmüşüz, oruç sanki vicdanı rahatlatmak veya yapılması gereken bir eziyet haline gelmiş görünüyor. Maddesel doyuma ulaşmış, bir eli yağda bir eli balda gençlikte oruca karşı bir gevşeme var. Zekât ve sadakayı vermemeye karşı savaş var. Namaza karşı bir soğukluk almış başını gidiyor.

Biz çocuklarımızı nerede kaybettik? Neden bize karşı edep ve terbiyeli değiller? Belki de bizler bu acı sınavdan sonra öyle gevşedik ki, rahatlık içinde kaybolduk... Geçmişte sahip olmadıklarımızın peşine düşerken ve onlara kavuşurken, o refahı çocuklarımızla paylaşırken bu hızlı değişen yükseliş içinde onlarda yok oldular. Bugün insanlar ölen bir yakınına ağlamıyor ve taziye toplantılarında dünyalık konuşuluyorsa, yine bu bizim aldanişımızdır, İslami ruhu kaybedişimizdir, maalesef.

Lütfen, akliselim düşünüp, orucun temelinde yatan yokluğun rahmetiyle kendi yaşantımızı iyice analiz edip, nereden gelip nereye gittiğimizin yanlış sapmalarımızı görüp, Ramazanın uhrevi ikliminden tamamen çıkmadan kendimize çeki düzen verelim. Yeniden bizi heyecana boğan manevi âlemi hissedip, yapamadıklarımız için tövbe edip, gözyaşı dökelim. İnsanlara güzellik ve paylaşım dolu o çocukluk anılarımızı anlatalım. Bu gelinen noktanın kıymetini anlatıp, paylaşalım. Eğer biz kendimizi olması gereken yaşanmışlık yönünde değıştirmesek, İslam'ı yaşamamızın, alnımızı secdeye koymamızın bir değeri olamayacaktır. Eğer biz ıslah olmazsak, "Kırkından sonra azanı teneşir paklar!" sözüne muhatap olur, toprakta yok olur gideriz. Kendimize yazık ederiz...

Ramazan ayının bittiğine üzülüyorum. Mahvolmuş ve şırmış nefislere deva olacak bu açlığı kontrol edip düzeltereğim bir imkânım da yok. Oruç tutan nefisler kendine nasıl gelirler ki? Ne yapmalı, bu görüntüyü onlara nasıl anlatıp da ikna etmeli ki... Bu çokluğun içinde çaresizim!

Eğer diyorum, çokluğun içinde mutsuzsak, yani bu yokluksa... Neden bu durumu kabullenemiyoruz ve yaşam biçimini buna göre kurgulamıyoruz ki... Çocukken büyüklere özenirken, onların yerine

geçtiğimizde o hayallerin bir anlamı olmuyorsa, bize mutlu olmanın tek yolu aşka erişmek derken, o aşkta mutsuz oluyorsak, her biten heyecanla aradığımız yeni heyecanlar kıtlığa dönüşüyorsa, her deneyim değişerek ölüyorsa, yanımızdan bize değer vermeden geçip gidiyorsa, tükeniyorsa... Neyin varlığını ispat ederiz ki? Bizi saran yokluk, görmek istemediğimiz varlık gibi kısır döngüyle başımızı döndürüp, midemizi bulandırmasının nesi güzeldir ki... Belki de bende ki çaresizlik her bireyin gittiği yolda farklı duraklarda soluk alıp, değişmiş gibi gelmesi, göz yanılmasından başka bir şey değil. Her durak sadece konum değiştirmiş ancak işlevi aynı kalmıştır. Otel gibi sadece içinde misafir kalanlar değişmiş ama konaklama görevine devam etmiştir. Bir bayrak yarışı var ve diretilen aynı parkur.

Aşk, kalpte bir yangın, o yangın sönene kadar, yaşanmamışlığın ve zamanın duraksadığı bir geçiş güzergahı. Kimse o duyguyu hissettiğinde, güven aramaz, gelecek hakkında plan yapmaz, ne alacağını tasarlamaz... Zaman durur adeta! Ramazanda bir aşktır, bir ay sürer... Denize olta atıp balık avlamaya benzer, avladığını yer ve süreç devam edilmesi gerekli alışkanlık olmalıdır. Ancak, o maya nedense alışlageldiğimiz aşk gibidir. Tanımadan, ölçüp biçmeden, planlamadan... Kısacası gerçek dünyanın içinde bulunmadan, tarifi olmayan özgürlüğün obezite ruhuyla bizi sarmasıdır. Ne olursa olsun demektir bunun adı.

Aşk eğer hiç bir zaman ölmeyen bir gerçeğe doğru giderse, Mesela Allah'a... O sonsuz aşkı yaşar. Kim kula, maddeye, ideolojiye... Yani hep değişen ve ölen aşklara bağlanırsa, aşk ömrü de buna paralel değişiyor ve hızlıca ölüyor. Ramazan bir gelenek haline gelmişse ve o geleneği yaşamak ve yaşatmak nasıl bir sonsuz aşka erer ki... Ramazan biter, maddesel açlık da biter. Kıvılcım tutuşturan bu aşk, esen şer tufanla hemen söner ve atar hayatın içine hem de kişi bunun farkına varmadan.

Ramazan bitti, açlıkta bitti, var sandığımız yokluk başladı... Yaşama daldık, her zaman ki gibi! Mutsuz ve çorak toprakta kum olduk, susuz... Keşke, Ramazan hep olabilseydi... Göle atılan maya tutabilseydi, keşke boşu boşuna gereksiz umut ve yeni aşklar aranmasaydı, keşke.

Aşk olmalı ama sonsuza kadar süremeli... Başak başka aşklar arayarak deneme yanılma yoluyla ömrü boşu boşuna harcamalı. Diyorum ama hala anlatamıyorum, çaresizim.

Yaşanan acıları, diretilen hayat tarzını bencilce sofraya koymak ve aç insan ye diye sunmak... Kim bu şaşalı sofrada acıları hatırlamak ister ki, Ramazanı yaşatmak ister ki... Zor dostum zor ve bu aşksızlık şer batağının en doyumsuzluğu batırışıdır. Ne derdimiz varda batmaktan korktuğumuz başka bir bataklığı ararız ki... Anlam veremiyorum ve maalesef hayat böyle devam ediyor. Su durmuyor aktığı yerde, kimseye de tercihinden dolayı kınayamayız. Tercihini yaşamak ve bedeline razı olmak onun kaderidir.

Saffet Kuramaz